

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

07 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Ghenadie Nicolaev,

judecătorii – Petru Moraru, Vladimir Timofti, Nadejda Toma și Constantin Alerguș,

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut și de avocatul Iurie Tabarcea în numele inculpatului Vladimir Mardar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 februarie 2017, în cauza penală în privința lui

Mardar Vladimir XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat XXXXX, XXXXX,

Pascar Adrian XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat XXXXX, XXXXX

și

Gîdilica Ruslan XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat XXXXX, XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 29.08.2014 - 09.11.2015;

Instanța de apel: 19.02.2016 - 07.02.2017;

Instanța de recurs: 16.06.2017 - 07.11.2017.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 09 noiembrie 2015, au fost recunoscuți vinovați și condamnați:

Vladimir Mardar în baza:

- art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 5 ani închisoare, iar potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 ani;

- art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la amendă în mărime de 700 unități convenționale, echivalentul a 14000 lei.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pentru perioada de probațiune de 3 ani și amendă în mărime de 700 unități convenționale, echivalentul a 14000 lei, iar conform art. 87 alin. (2) Cod penal, a fost menționat că pedepsele urmează a fi executate de sine stătător;

Adrian Pascar în baza:

- art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 5 ani închisoare, iar potrivit art. 90

Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 ani;

- art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la amendă în mărime de 700 unități convenționale, echivalentul a 14000 lei.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pentru perioada de probațiune de 3 ani și amendă în mărime de 700 unități convenționale, echivalentul a 14000 lei, iar conform art. 87 alin. (2) Cod penal, a fost menționat că pedepsele urmează a fi executate de sine stătător;

Ruslan Gîdilica în baza:

- art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 5 ani închisoare, iar potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 ani;

- art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la amendă în mărime de 700 unități convenționale, echivalentul a 14000 lei.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pentru perioada de probațiune de 3 ani și amendă în mărime de 700 unități convenționale, echivalentul a 14000 lei, iar conform art. 87 alin. (2) Cod penal, pedepsele urmează a fi executate de sine stătător.

2. Pentru a se pronunța prima instanță a constatat în fapt că, Vladimir Mardar, Adrian Pascari și Ruslan Gîdilica, la 29 august 2012, aproximativ la ora 23:30, de comun acord și prin înțelegere prealabilă, s-au deplasat toți pe str. XXXXX, XXXXX, unde au intrat cu toții în apartamentul XXXXX, în care locuiește Ana Revencu, la care în oșpeție se afla Diana Bivol și Nicolae Revencu, care venise să-și aducă fiul, încalcând grosolan ordinea publică, însoțită de aplicarea violenței, demonstrând cinism și obraznicie deosebită, în prezența copiilor minori, din intenții huliganice, au inițiat o ceartă cu Nicolae Revencu, după care intenționat i-au aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite regiuni ale corpului lui Nicolae Revencu, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2631/D din 01 octombrie 2012, vătămări corporale medii.

În continuarea realizării intențiilor infracționale, în timp ce Vladimir Mardar, Adrian Pascari și Ruslan Gîdilica, încercau să iasă din scara blocului amplasat pe adresa str. XXXXX, XXXXX, în fața blocului se aflau Alexandru Pregeluză și Mihail Stelea, care veniseră la fața locului în scopul curmării acțiunilor huliganice ale primilor, din intenții huliganice, încalcând în continuare ordinea publică, demonstrând obraznicie deosebită, intenționat, au aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite regiuni ale corpului lui Alexandru Pregeluză și Mihail Stelea, după care Ruslan Gîdilica a scos arma model „CZ 110” seria A 368778, pe care o avea asupra sa, efectuând trageri din armă.

Ca urmare a violenței fizice aplicate, lui Alexandru Pregeluză i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2470/D din 14 septembrie 2012, vătămări corporale neînsemnate, iar lui Mihail Stelea, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2469/D din 14 septembrie

2012, i-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea parțială a acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care **Vladimir Mardar** și **Adrian Pascari** să fie condamnați în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la câte 4 ani închisoare fiecare, art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, la câte 6 ani închisoare fiecare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, să fie stabilită pentru ambii pedeapsa definitivă 8 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Ruslan Gîdilica să fie condamnat în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 5 ani închisoare, art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 6 ani închisoare fiecare, iar potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă 9 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea cerințelor sale acuzatorul de stat a invocat că, deși prima instanță corect a calificat acțiunile inculpaților Vladimir Mardar și Adrian Pascari, sentința este nefondată sub aspectul blândeții pedepsei, instanța examinând în mod superficial circumstanțele în care s-a produs fapta și personalitatea celor condamnați, eronat a determinat criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, nu a indicat circumstanțe care ar atenua răspunderea penală a inculpaților, mai mult, nu a ținut cont de pericolul faptei săvârșite, precum și de comportamentul inculpaților pe tot parcursul judecării cauzei.

Astfel, pedeapsa aplicată inculpaților Vladimir Mardar și Adrian Pascari la limita minimă, nu va atinge scopul pedepsei penale de corijare a acestora.

În privința inculpatului Ruslan Gîdilica, procurorul a opinat că, sentința este ilegală atât sub aspectul recalificării faptei, cât și sub aspectul blândeții pedepsei.

Prima instanță eronat a recalificat acțiunile inculpatului Ruslan Gîdilica de la prevederile art. 287 alin. (3) Cod penal la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, prin excluderea calificativului *dacă au fost săvârșite cu aplicarea sau cu încercarea aplicării armei*, fără a ține cont de explicațiile conținute în pct. 11 a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 4 din 19 iunie 2006 „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale despre huliganism”.

Or, inculpatul prin tragerea de focuri din armă, a creat un pericol real pentru viața și sănătatea persoanelor din jur.

A considerat apelantul că, este lipsită de logică argumentarea instanței de judecată precum că Ruslan Gîdilica a utilizat arma fiind în legitimă apărare, deoarece celelalte persoane nu dețineau careva obiecte la sine, iar înainte de a folosi arma, inculpatul nu a avertizat despre intenția de a folosi arma, dar a recurs direct la demonstrarea și aplicarea armei.

Instanța de judecată contrazice propriile sale concluzii, deoarece în partea descriptivă constată că, Ruslan Gîdilica nu a avut intenția de a aplica arma de foc pentru vătămarea integrității corporale sau de a pune în pericol viața și sănătatea persoanelor, utilizând-o în scop de legitimă apărare, iar în dispozitiv a indicat că „Corpul delict - pistolul model „CZT 110” cu calibrul 9 mm, care se află la camera de păstrare a corpurilor delictive a CPs Rîșcani, de confiscat”, soluție care este aplicată doar în situațiile când se constată ilegalitatea aplicării armei de foc,

în calitate de mijloc de săvârșire a infracțiunii.

3.1. Avocatul Alla Pelevaniuc în numele inculpaților Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că faptele nu întrunesc elementele infracțiunilor, cu restituirea lui Ruslan Gîdilica a corpului delict – pistolul model „CZT 110”, seria A 368778 cu calibrul 9 mm.

În motivarea apelului a invocat că, în acțiunile inculpaților Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica lipsește latura obiectivă și subiectivă a infracțiunilor prevăzute de art. art. 287, 152 Cod penal.

Mai mult, din probatoriul administrat rezultă cert lipsa obiectului juridic special al infracțiunii de huliganism care îl constituie „ordinea publică”, cât și latura subiectivă, care este caracterizată prin „intenția directă”, și anume persoana conștientizează că încalcă grosolan ordinea publică, dorind acest fapt.

Totodată, nu a fost stabilit și faptul cauzării leziunilor corporale medii părții vătămate Nicolae Revencu anume de către inculpații Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica.

A indicat apelantul că, în cadrul urmăririi penale și în ședința de judecată, Ana Revencu a declarat că, dânsa cu Nicolae Revencu, fiind pe scări, s-au împins unul pe altul, astfel fiind confirmat faptul că Nicolae Revencu în rezultatul împingerii s-a rostogolit pe scări, însă prima instanță neîntemeiat a apreciat critic aceste declarații.

Apărarea a invocat și dezacordul cu motivarea primei instanțe care a reținut ca veridice declarațiile martorului Dorin Belanov, deoarece nu era în stare de ebrietate și a văzut conflictul de la început și până la sfârșit, însă reieșind din declarațiile acestui martor, rezultă că el nu a avut posibilitatea să vadă conflictul de la început până la sfârșit, deoarece în momentul conflictului s-a aflat la intrare în scara blocului.

Mai mult, dacă ar fi fost fracturată mâna părții vătămate Nicolae Revencu, Dorin Belanov fiind în apartament împreună cu primul, urma să apeleze „903” pentru a solicita asistență medicală, însă în ședința de judecată s-a stabilit că Nicolae Revencu a solicitat ajutor medical când se afla în sediul CPs Rîșcani, mun. Chișinău, adică peste o perioadă de timp după ce a plecat din casă.

A considerat apelantul că, învinuirea se bazează numai pe presupuneri, deoarece nu se exclude faptul că leziunile corporale medii, stabilite la Nicolae Revencu, puteau fi provocate în rezultatul căderii de pe scări sau prin căderea de la propria înălțime.

A menționat apelantul că, din declarațiile colaboratorilor de poliție rezultă că, din momentul coborârii din automobil și până a fi condus în CPs Rîșcani, mun. Chișinău, Alexandru Pregeluză s-a aflat în vizorul polițiștilor, cărora le-a opus rezistență fizică și i-a agresat, aplicându-le lovituri cu capul, iar ca rezultat a primit și singur leziuni corporale neînsemnate, deci această parte a acuzației adusă inculpaților Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica în cauzarea leziunilor corporale lui Alexandru Pregeluză, de asemenea, nu s-a confirmat.

Nu s-a stabilit și cauza provenienței leziunilor corporale neînsemnate la partea vătămată Mihail Stelea, deoarece acest moment nu a fost văzut de cineva.

Din declarațiile martorilor Alexandru Ținea, Gheorghe Nacu și Vasile Ivanov, rezultă că, la fața locului erau mai multe persoane în stare de ebrietate,

totodată cei mai activi și agresivi s-au bătut între ei și s-au exprimat cu cuvinte necenzurate.

Deci, din declarațiile martorilor, rezultă că ordinea publică a fost încălcată nu de către inculpații Adrian Pascari și Ruslan Gîdilica, dar de către prietenii și cunoscuții părții vătămate, care au venit la fața locului în stare de ebrietate după ce au sărbătorit ziua de naștere a lui Viorel Revenco și s-au comportat foarte agresiv față de inculpați.

Astfel, a accentuat avocatul că, cele relatate confirmă versiunea inculpaților precum că persoanele agresive au creat o situație periculoasă și din acest motiv Ruslan Gîdilica a scos arma avertizându-i să nu se apropie de el și văzând că nu au reacționat, a efectuat în aer două împușcături, în scopul legitimei apărări și nu din intenții huliganice.

Mai mult, acest fapt a fost constatat și de către prima instanță, care a indicat în partea descriptivă a sentinței că „acțiunile inculpatului nu au fost îndreptate cu intenția de a aplica arma de foc pentru vătămarea integrității corporale sau de a pune în pericol viața și sănătatea oamenilor, dar pentru că s-a simțit în pericol, fiind depășit numeric de persoanele care au venit la fața locului și s-au implicat în conflict. Prezența persoanelor care au venit în apărarea părții vătămate și starea de ebrietate a acestora, agresivitatea lor, a fost percepută ca un pericol iminent și real la persoana sa”.

3.2. Avocatul Iurie Tabarcea în numele inculpatului Vladimir Mardar, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare a lui Vladimir Mardar de sub învinuirile înaintate.

În motivarea apelului a invocat că, în speță, prima instanță a respins toate argumentele părții apărării, a dat apreciere critică atât declarațiilor inculpatului Vladimir Mardar, cât și declarațiilor martorilor Ana Revencu și Diana Bivol, luând ca bază declarațiile martorului Dorin Belanov, care în opinia instanței sunt veridice și acest martor a văzut conflictul de la început până la sfârșit, însă declarațiile acestui martor, urmau a fi apreciate critic, deoarece acesta se află în relații de prietenie cu partea vătămată Nicolae Revencu, iar declarațiile acestuia sunt contradictorii, fapt constatat în cadrul cercetării judecătorești.

Mai mult, martorul dat nu a asistat la derularea conflictului din momentul inițierii și până la sfârșit.

Apelantul a considerat eronată și neîntemeiată opinia primei instanțe referitor la faptul că, în apartament se afla doar partea vătămată Nicolae Revencu și nu era necesară intervenția a trei persoane, care depășeau numeric pericolul pe care îl reprezenta Nicolae Revencu, deoarece este o presupunere.

Părțile vătămate Alexandru Pregel și Mihail Stelea au declarat că pe inculpatul Vladimir Mardar îl cunosc doar vizual și nu pot confirma că acesta le-a aplicat lovituri și le-a provocat leziuni corporale la 29 august 2012.

A indicat apelantul că, urmează să fie atrasă atenția asupra faptului că, inculpatul Vladimir Mardar fiind audiat în ședința de judecată a dat declarații similare celor depuse de către martorii Ana Revencu și Diana Bivol, fapt care impune aprecierea critică a declarațiilor părții vătămate Nicolae Revencu, care nu coroborează cu alte probe și incontestabil pun la îndoială survenirea leziunilor corporale ca urmare a conflictului cu Vladimir Mardar.

Mai mult, fiind audiat în ședința de judecată, expertul care a dat concluziile

medico-legale, a declarat că leziunile corporale medii, depistate la partea vătămată Nicolae Revencu puteau fi rezultatul căderii lui de la propria înălțime, deci concluzia medicală nu a fost una certă, în raportul medico-legal fiind menționat că posibil consecințele au survenit în circumstanțele indicate în ordonanță.

Avocatul a accentuat că inculpații Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica la fel confirmă declarațiile inculpatului Vladimir Mardar.

A susținut apelantul că, procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie din 05 septembrie 2012 și 06 septembrie 2012, nu pot fi admise ca probe, ținând cont de prevederile art. 94 pct. 8) Cod de procedură penală, deoarece au fost întocmite cu încălcarea normelor procesuale penale, nefiind respectată procedura efectuării unor astfel de acțiuni procesuale conform art. 116 pct. (6) Cod de procedură penală.

Procesul-verbal de cercetare la fața locului din 30 august 2012, atașat la cauza penală de către acuzator, de asemenea în opinia apărării este o probă inutilă, nepertinentă și neconcludentă, deoarece nu reprezintă informație utilă ce ar dovedi circumstanțele săvârșirii huliganismului sau vătămării integrității corporale medii de către Vladimir Mardar.

În astfel de circumstanțe, declarațiile părții vătămate Nicolae Revencu au constituit unica probă pe care s-a bazat învinuirea, probă ce nu coroborează cu alte probe administrate, fapt care impune concluzia că învinuirea este bazată pe presupuneri, fără careva probe pertinente și concludente, care ar dovedi vinovăția lui Vladimir Mardar.

Avocatul a mai invocat că, în materialele cauzei penale nu au fost constatate prin probe directe, concludente, pertinente și utile existența acțiunilor întreprinse de către Vladimir Mardar, care ar cădea sub incidența cumulului de acțiuni caracteristice pentru infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Partea acuzării nu a prezentat instanței de judecată un complex de probe prin care ar fi dovedit faptul că anume Vladimir Mardar a fost persoana care i-a cauzat vătămări corporale lui Nicolae Revencu.

Condamnarea lui Vladimir Mardar în baza 287 alin. (2) Cod penal, nu rezistă criticii, deoarece chiar în pretinsa versiune a acuzării, de săvârșire a infracțiunii de către inculpat, nu este posibil teoretic a presupune executarea laturii obiective a huliganismului prin prisma probelor administrate, deoarece această infracțiune, cu titlu de semn obligatoriu al laturii obiective, poate fi săvârșită doar în loc public, la care un apartament nu poate fi atribuit, cu tulburarea sau încălcarea ordinii publice, fapt care la fel nu s-a constatat.

Or, în instanța de judecată acuzarea nu a prezentat martori care să confirme tulburarea ordinii publice de către Vladimir Mardar la 29 august 2012.

Mai mult, declarațiile martorilor combat categoric și incontestabil versiunea învinuirii de implicare a lui Vladimir Mardar la săvârșirea infracțiunii incriminate, precum nu confirmă această versiune și celelalte probe examinate în cadrul cercetării judecătorești, deoarece în curtea casei amplasată pe adresa str. XXXXX, XXXXX, Vladimir Mardar a avut un comportament care nu cade sub incidența semnelor descrise supra, iar rezistență violentă reprezentantului autorității publice a opus una dintre părțile vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 februarie

2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat de procuror, admise apelurile declarate de avocații Alla Pelevaniuc în numele inculpaților Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica și Iurie Tabarcea în numele inculpatului Vladimir Mardar, casată parțial sentința în partea condamnării inculpaților în baza art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care **Vladimir Mardar, Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica** au fost achitați de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Vladimir Mardar, Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica recunoscuți vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, le-a fost stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de câte 700 unități convenționale, ce constituie 14000 lei, pentru fiecare.

În rest, sentința a fost menținută.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a indicat că, prima instanță just a stabilit starea de fapt și de drept ce corespunde probelor din dosar în privința învinuirii aduse în săvârșirea huliganismului și a adoptat corect o soluție de condamnare a lui Vladimir Mardar, Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, însă a ajuns la soluția greșită de condamnare a inculpaților în baza art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal.

În acest context, instanța de apel a reținut că, vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal și nevinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, se confirmă prin probele cercetate de către prima instanță și suplimentar cercetate și verificate în ședința instanței de apel, și anume: declarațiile părților vătămate Nicolae Revencu (f.d.110-111, vol. II, f.d.42, vol. IV); Mihail Stelea (f.d.109, vol. II) și Alexandru Preguza (f.d.108, vol. II); martorilor Diana Bivol (f.d.1-3, vol. IV); Viorel Revenco (f.d.4-6, vol. IV); Dorin Belanov (f.d.7-9, vol. IV); Gheorghe Nacu (f.d.10, vol. IV); Alexandru Ținea (f.d.11-12, vol. IV); Vasile Ivanov (f.d.13-14, vol. IV); Artur Roșioru (f.d.15-17, vol. IV); Ana Revencu (f.d.20-22, vol. IV); Serghei Ghilețchi (f.d.23-24, vol. IV); Ion Rusu (f.d.18-19, vol. IV); expertului Iurie Scurtu (f.d.25, vol. IV); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 30 august 2012 (f.d.5-6, vol. I); plângerea depusă de Nicolae Revencu la 31 august 2012 (f.d.45, vol. I); procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie din 05 septembrie 2012, 06 septembrie 2012 (f.d.65, 83, 85, vol. I); ordonanță de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictate la cauza penală din 24 septembrie 2012 (f.d.152, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2469/D din 24 septembrie 2012 (f.d.188, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2470/D din 19 septembrie 2012 (f.d.195, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2631/D din 03 octombrie 2012 (f.d.201-202, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 24 octombrie 2012, dintre partea vătămată Nicolae Revencu și martorul Ana Revencu (f.d.210, vol. I); chitanța nr. 0017089 potrivit căreia corpul delict - un pistol model „CZ 110” cu calibrul de 9 mm se află la păstrare în Camera pentru corpuri delictate a CPs Rîșcani, mun. Chișinău (f.d.153, vol. I); plângerea depusă de Nicolae Revencu la 13 august 2014 (f.d.3, vol. III); procesul-verbal de ridicare din 14 august 2014, a copiilor actelor din cauza penală nr. 2014028114 (f.d.11, vol. III).

Instanța de apel a respins solicitarea avocaților Iurie Tabarcea și Alla Pelevaniuc privind achitarea inculpaților de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, deoarece declarațiile inculpaților privind nevinovăția lor în săvârșirea faptei incriminate se combat prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată.

La fel, instanța de apel a respins argumentul apărării precum că inculpații urmează să fie achitați din motiv că aceștia nu și-au recunoscut vinovăția la nici o etapă a procesului penal, deoarece nerecunoașterea vinei de către inculpat, instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se autoincrimina garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CțEDO.

Totodată, instanța de apel a indicat că, din declarațiile părții vătămate Nicolae Revencu rezultă cu certitudine că Vladimir Mardar, împreună cu Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica, au încălcat grosolan ordinea publică, au inițiat cearta cu Nicolae Revencu și i-au aplicat părții vătămate multiple lovituri.

Deci, ținând cont că anume Vladimir Mardar este cel care a fost apelat de către Diana Bivol și care a venit cu intenția să o ia acasă pe ultima împreună cu copiii, instanța de apel a stabilit că, este lipsită de credibilitate versiunea precum că inculpatul nu a participat la acțiunile huliganice și nu s-a implicat în conflict, or Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica nu îl cunoșteau pe Nicolae Revencu la acel moment, în timp ce Mardar Vladimir era cumătru cu partea vătămată.

Instanța de apel a reținut că, în timpul convorbirii telefonice, Diana Bivol i-a comunicat lui Vladimir Mardar că este agresată de Nicolae Revencu, care are un comportament scandalos, prin urmare Vladimir Mardar cunoștea că în apartamentul în care se afla Diana Bivol cu copiii era partea vătămată care avea o conduită agresivă.

În opinia instanței de apel, vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii de huliganism se demonstrează și prin declarațiile părților vătămate Mihail Stelea și Alexandru Preguza.

De asemenea, faptul că Vladimir Mardar a fost implicat în conflict rezultă din declarațiile martorului Ana Revencu și Diana Bivol, care au auzit că cearta a avut loc între Nicolae Revencu și Vladimir Mardar, Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica.

Instanța de apel a respins și argumentul avocatului Iurie Tabarcea precum că, prima instanță în mod eronat a pus la baza sentinței de condamnare declarațiile martorului Dorin Belanov, deoarece soluția de recunoaștere a vinovăției lui Vladimir Mardar nu s-a axat exclusiv pe declarațiile martorului menționat, dar pe un ansamblu de probe care dovedește cu certitudine culpabilitatea inculpatului în săvârșirea infracțiunii de huliganism.

Astfel, în opinia instanței de apel, declarațiile părților vătămate și a martorilor coroborează și cu probele scrise, și anume cu procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 05 septembrie 2012, în cadrul căruia partea vătămată Nicolae Revencu a recunoscut fotografia nr. 2 (Adrian Pascar) ca fiind persoana care la 29 august 2012 l-a agresat fizic în apartamentul amplasat pe adresa str. XXXXX, XXXXX (f.d.65, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2469/D din 24 septembrie 2012, prin care se confirmă că lui Mihail Stelea i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de echimoză cu edem al țesuturilor moi

adiacente pe față, care au fost produse în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, și care se califică ca vătămare neînsemnată (f.d.188, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2470/D din 19 septembrie 2012, prin care se confirmă că lui Alexandru Preguza i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de excoriația țesuturilor moi ale feței, care a fost produsă la acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, și care se califică ca vătămare neînsemnată (f.d.195, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2631/D din 03 octombrie 2012 în cadrul căruia la Nicolae Revencu s-a stabilit următoarele leziuni: fractura os ulnar a antebrațului stâng cu deplasare, fractura oaselor nazale, fără deplasare, traumă cranio-cerebrală, ce se manifestă prin contuzie cerebrală de grad I, excoriații pe față, care puteau fi produse prin acțiunea unui corp contondent și dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care au provocat o dereglare a sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu în comun se califică ca vătămare corporală medie (f.d.201-202, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 24 octombrie 2012, dintre partea vătămată Nicolae Revencu și martorul Ana Revencu, în cadrul căruia Ana Revencu a declarat că la 29 august 2012 cearta cu Nicolae Revencu s-a iscat de la faptul că a agresat-o verbal pe Diana Bivol și că a lovit-o pe aceasta cu mâna în cap, ultima l-a chemat pe Vladimir Mardar, iar când inculpatul a venit, s-a iscat un conflict, afirmând totodată că ea pe scări l-a bruscat pe Nicolae Revencu și ultimul a căzut jos (f.d.210, vol. I).

La fel, a fost respinsă alegația apărării precum că, prima instanță a dat apreciere critică declarațiilor martorilor Ana Revencu și Diana Bivol, instanța de apel menționând că, prima instanță a analizat în detaliu declarațiile acestor martori și le-a dat apreciere corespunzătoare, or martorul Ana Revencu a indicat că *era zgomot în antreu, unde erau Nicolae Revencu, Vladimir Mardar, Adrian Paszar și Ruslan Gîdilica, care se întindeau ... ea de asemenea s-a implicat...*, iar Diana Bivol a comunicat că altercațiile propriu-zise nu le-a văzut, deoarece a mers în camera unde se aflau copiii.

Alegația precum că părțile vătămate Alexandru Preguza și Mihail Stelea au declarat că pe inculpatul Vladimir Mardar îl cunosc doar vizual și nu pot confirma că acesta i-a lovit și le-a provocat careva leziuni corporale la 29 august 2012, a fost respinsă ca irelevantă, deoarece acțiunile de huliganism au fost săvârșite de către Vladimir Mardar, Adrian Paszar și Ruslan Gîdilica, violența fiind aplicată de către toți trei inculpați.

De către instanța de apel a fost respins ca neîntemeiat argumentul avocaților referitor la nulitatea proceselor-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie din 05 septembrie 2012 și 06 septembrie 2012, fiindcă aceste probe nu se referă la inculpatul Vladimir Mardar, pe care, spre deosebire de Paszar Adrian și Ruslan Gîdilica, majoritatea participanților la încăierarea cu pricina îl cunoșteau.

În același context, a fost respinsă și afirmația precum că procesul-verbal de cercetare la fața locului din 30 august 2012, atașat la cauza penală de către acuzator, este o probă inutilă, or, cercetarea la fața locului este o acțiune de urmărire penală obligatorie și de prim ordin la cercetarea infracțiunilor de acest tip.

Cu trimitere la literatura juridică de specialitate, instanța de apel a notat că, în ședința de judecată s-a stabilit cu certitudine că conflictul, cearta, numirea cu cuvinte necenzurate, întinderea, lovirea între inculpați și partea vătămată Nicolae Revencu, a început în apartamentul XXXXX situat pe adresa str. XXXXX, XXXXX, unde erau prezenți Ana Revencu, fiul ei în vârstă de 5 ani, Diana Bivol și doi copii ai ei de 3 și 5 ani, încălcând grosolan ordinea publică, însoțită de aplicarea violenței, demonstrând cinism și obrăznicie deosebită, în prezența copiilor minori, care au continuat în scara blocului locativ și în curtea casei în timp ce inculpații Vladimir Mardar, Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica, încercau să iasă din scara blocului, în fața blocului la intrare în scară se aflau Alexandru Pregel și Mihail Stelea, încălcând în continuare ordinea publică, demonstrând obrăznicie deosebită, intenționat, au aplicat lovituri lui Alexandru Pregel și Mihail Stelea cauzându-le leziuni corporale neînsemnate.

Astfel, instanța de apel a stabilit că, fapta inculpaților a fost auzită și văzută de către persoanele aflate în apartament, de locatarii blocului și aceasta a produs efectul față de mai multe persoane, iar inculpații își dădeau seama că acțiunile lor ajung la cunoștința publicului, ceea ce demonstrează cert că fapta a fost săvârșită în public.

La fel, instanța de apel a indicat că, în acțiunile lui Adrian Pascar și Ruslan Gădilica sunt întrunite atât latura subiectivă, cât și latura obiectivă a infracțiunii de huliganism, fapt confirmat prin probele administrate la cauză.

Alegația apărării precum că nu a fost prejudiciată ordinea publică ca valoare socială ce ține de obiectul juridic al infracțiunii de huliganism, a fost respinsă ca nefondată, deoarece a fost creat zgomot pe timp de noapte atât în apartament, cât și în scara blocului, în fața blocului, iar ca urmare, vecinii au apelat la poliție.

4.2. Cu referire la apelul declarat de procuror, instanța de apel a indicat că, prima instanță a statuat corect că s-a dovedit cu certitudine existența unui conflict în fața blocului, între mai multe persoane aproximativ 15-20 persoane care au fost telefonate și chemate de către fratele lui Nicolae Revencu, Viorel Revenco, care își sărbătorise ziua de naștere, consumaseră băuturi spirtoase, erau agresive și au venit cu scop de a se răzbuna pe persoanele care l-au bătut pe Nicolae Revencu.

Ajungând în fața blocului Alexandru Pregel și Mihail Stelea au dorit să intre în scara blocului, iar restul persoanelor l-au înconjurat pe Ruslan Gîdilica, ultimul s-a speriat și cu arma de foc pe care o avea, a efectuat în aer câteva împușcături pentru a-i avertiza ca să nu se apropie de el.

A fost reținută ca justă și concluzia primei instanțe referitor la faptul că, din șirul evenimentelor descrise, acțiunile inculpatului nu au fost îndreptate cu intenția de a aplica arma de foc în scopuri huliganice, pentru vătămarea integrității corporale sau a pune în pericol viața și sănătatea persoanelor, dar pentru că s-a speriat, s-a simțit în pericol, fiind depășit numeric de persoanele care au venit la fața locului și s-au implicat în conflict.

Prezența persoanelor care au venit în apărarea părții vătămate Nicolae Revencu, starea de ebrietate a acestora, agresivitatea lor, a fost percepută ca un pericol iminent și la persoana sa, fapt confirmat prin declarațiile inculpatului Ruslan Gîdilica și martorului Diana Bivol.

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile martorului Viorel Revenco

precum că intenția lui Ruslan Gîdilica a fost de a aplica arma în privința lor, deoarece acesta a relatat că *nu poate spune de unde împușcau, dar bănuia că împușcau înspre dânșii...*, adică reprezintă o simplă presupunere.

Totodată, declarațiile inculpaților în acest sens coroborează și cu declarațiile martorilor polițiști veniți la fața locului, și anume: Gheorghe Nacu, Alexandru Ținea, Vasile Ivanov și Serghei Ghilețchi.

Faptul că în curtea casei au venit multe persoane, agresive, în stare de ebrietate, cu mai multe automobile se confirmă și prin declarațiile persoanelor din grupul lui Viorel Revenco, și anume prin declarațiile martorilor Ion Rusu și Artur Roșioru.

Totodată, este relevant faptul că, Ruslan Gîdilica, la sosirea colaboratorilor de poliție, nu a opus rezistență și a predat arma benevol, însă persoanele care au venit cu Viorel Revenco, fiind în stare de ebrietate, au exprimat agresivitate față de colaboratorii de poliție, iar Alexandru Pregeluză a opus rezistență și a lovit colaboratorii de poliție Serghei Ghilețchi și Vasile Ivanov.

Astfel, instanța de apel a respins ca neîntemeiate alegațiile acuzatorului de stat precum că Ruslan Gîdilica prin tragerea de focuri din armă, a creat un pericol real pentru viața și sănătatea persoanelor din jur, or, împușcăturile au fost efectuate în aer, arma nu a fost îndreptată față de careva din persoane.

4.3. Cu referire la învinuirea adusă inculpaților Vladimir Mardar, Adrian Pascariu și Ruslan Gîdilica în baza art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, instanța de apel a indicat că, prima instanță a stabilit eronat circumstanțele de fapt și de drept, situația de fapt reținută nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect concluzionând greșit că s-a dovedit în afara oricăror dubii vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală medie.

În acest context, instanța de apel a stabilit că, prin probele prezentate de procuror și cercetate de instanța de apel nu a fost dovedit cu certitudine că anume prin acțiunile inculpaților a fost cauzată vătămare corporală medie părții vătămate Nicolae Revencu, or procurorul nu a prezentat probe verosimile care ar demonstra că vătămarea corporală medie a fost cauzată prin acțiunile inculpaților.

Cu trimitere la doctrina juridică, instanța de apel a indicat că, vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății este o infracțiune contra sănătății, care poate deregla integritatea țesuturilor sau funcționarea normală a organelor, însă nu poate condiționa un pericol pentru viață.

O astfel de vătămare poate antrena un prejudiciu sesizabil funcțiilor organelor umane, însă nu poate fi urmată de pierderea unui organ, nici de încetarea funcționării acestuia, de provocarea unei boli psihice sau de pierderea stabilă a cel puțin o treime din capacitatea de muncă, de întreruperea sarcinii sau de desfigurarea iremediabilă a feței și/sau a regiunilor adiacente.

În ședința de judecată, a fost constatat din declarațiile martorilor Ana Revencu și Diana Bivol și inculpaților, că Nicolae Revencu a fost împins de Ana Revencu și a căzut jos pe scări.

Astfel instanța de apel a indicat că, în speță, vătămările corporale medii depistate la partea vătămată Nicolae Revencu, constituie elementul fundamental al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 152 Cod penal, ce se certifică prin raportul de expertiză medico-legală nr. 2631/D din 03 octombrie 2012 (f.d.201-202, vol. I).

Fiind audiat în ședința de judecată expertul medico-legist Iurie Scurtu a relatat cu certitudine că, *fractura osului ulnar provoacă o dereglare de lungă durată a sănătății, mai mult de 21 zile și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie. Iar osul ulnar este pe partea medială a antebrațului.*

Leziunile corporale care au fost depistate, poate să presupună că au fost produse de un obiect dur, deoarece fractura osului ulnar nu poate fi produsă ca de exemplu de o pernă. Nu se poate să afirme cu certitudine că leziunile au fost provocate după căderea pe scări a persoanei, dar nu se exclude aceasta.

Fractura osului ulnar provoacă o dereglare de lungă durată a sănătății, mai mult de 21 zile și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie.

Celelalte leziuni corporale se califică ca fracturi ușoare și neînsemnate.

Nu poate răspunde cu certitudine dacă a fost provocată fractura osului ulnar din căderea de pe poziția ortostatică, deoarece este necesar de examinat locul faptei.

Răspunsurile din expertiză sunt cu probabilitate (f.d.24-25, vol. IV).

Astfel, instanța de apel a stabilit că, din declarațiile participanților la proces și martorilor care au participat la altercația din seara de 29 august 2012, rezultă că inculpații Vladimir Mardar, Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica au aplicat lovituri părții vătămate Nicolae Revencu, la fel s-a constatat că Ana Revencu în timpul altercației l-a bruscat, l-a împins pe Nicolae Revencu pe scări, iar ultimul fiind în stare de ebrietate alcoolică a căzut pe scări rostogolindu-se.

Deci, organul de urmărire penală nu a prezentat probe veridice și certe care ar demonstra că vătămarea corporală medie a fost produsă prin acțiunile inculpaților, or, aceasta a fost cauzată în rezultatul căderii părții vătămate pe scări după ce a fost împins de către Ana Revencu, circumstanțe care nu au fost verificate de partea acuzării.

La fel, instanța de apel a indicat că, celelalte leziuni corporale depistate la Nicolae Revencu se califică ca fracturi ușoare și neînsemnate, prin urmare componenta de infracțiune prevăzută de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, se manifestă anume prin fractura osului ulnar a antebrațului stâng cu deplasare, care se califică ca vătămare corporală medie, iar „fractura oaselor nazale, fără deplasare, traumă cranio-cerebrală, ce se manifestă prin contuzie cerebrală de grad I, excoriații pe față se califică ca fracturi ușoare și neînsemnate”.

Reieșind din circumstanțele expuse, instanța de apel a reținut că, învinuirea adusă inculpaților în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, este bazată pe presupuneri, nefiind demonstrată latura obiectivă a infracțiunii și cu trimitere la prevederile art. 8 Cod de procedură penală, a dispus achitarea inculpaților de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală medie.

4.4. Potrivit textului apelului declarat de procuror, instanța de apel a stabilit că, acesta își exprimă dezacordul cu sentința primei instanțe și în partea individualizării incorecte a pedepselor aplicate inculpaților, considerând că pedepsele aplicate inculpaților în săvârșirea infracțiunii de huliganism sunt prea blânde, inculpaților urmând să le fie stabilită pedeapsa închisorii.

În acest context, instanța de apel a constatat că, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpaților Vladimir Mardar, Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica, prima instanță ținând cont de prevederile art. art. 7, 75, 76-78, Cod

penal, și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, care, prin prisma art. 16 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, de motivul acesteia - motive huliganice, de personalitatea inculpaților - Vladimir Mardar și Adrian Pascaru anterior nu au fost judecați, iar Ruslan Gîdilica a fost anterior condamnat, dar antecedentele penale sunt stinse, toți trei inculpați nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, de influența pedepsei aplicate în privința inculpaților, de condițiile de viață ale acestora, de comportamentul agresiv al părții vătămate la momentul conflictului, de faptul că Vladimir Mardar și Ruslan Gîdilica au copii minori la întreținere, de lipsa circumstanțelor agravante, a stabilit inculpaților o pedeapsă echitabilă în raport cu fapta săvârșită, acordându-le inculpaților șansa de a-și corecta comportamentul în sensul respectării legii penale.

În consecință, instanța de apel nu a constatat temeiuri pentru aplicarea unei pedepse mai aspre în privința inculpaților Vladimir Mardar, Adrian Pascaru și Ruslan Gîdilica, indicând că pedeapsa, astfel cum a fost stabilită de către prima instanță, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, de restabilire a echității sociale, corectare a inculpaților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestora, cât și a altor persoane.

5. Procurorul, în temeiul pct. 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că, instanța la examinarea apelurilor nu a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală precum și nu a ținut cont de explicațiile conținute în pct. 14 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”.

Mai mult, în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu calificarea infracțiunii de către procuror și a ajuns la concluzia de a achita inculpații, urma să dezvăluie această concluzie, fapt ce pe caz nu a avut loc, fiind prezentă o apreciere incorectă și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale, nefiind indicat în decizie nici un motiv plauzibil de ce în acțiunile inculpaților nu sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, iar în acțiunile inculpatului Ruslan Gîdilica de ce nu sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal.

Consideră recurentul că, instanța de apel a dat apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care în cumul dovedesc cu certitudine vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunilor incriminate, fără a se expune asupra tuturor motivelor indicate în apelul procurorului și a celor ce au stat la baza emiterii sentinței de condamnare a inculpaților în baza art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal.

Decizia instanței de apel de menținere a sentinței de condamnare a inculpatului Ruslan Gîdilica în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal și de achitare a inculpaților de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 Cod penal, o consideră neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece este contrară stării de fapt stabilite în baza probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești și contravine prevederilor art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală.

În speță instanțele de judecată au omis aceste prevederi legale și au dat apreciere numai la unele probe care în opinia lor dovedesc nevinovăția inculpaților, fiind astfel încălcate prevederile art. 394 alin. (3) pct. 2) Cod de procedură penală.

Susține recurentul că, instanța de apel nu s-a expus, nu a cercetat și nu a apreciat la justa valoare următoarele probe expuse în apelul procurorului, și anume: declarațiile părților vătămate Nicolae Revencu (f.d.110-111, vol. II, f.d.42, vol. IV); Mihail Stelea (f.d.109, vol. II) și Alexandru Preguza (f.d.108, vol. II), martorilor Viorel Revenco (f.d.4-6, vol. IV); Dorin Belanov (f.d.7-9, vol. IV); Gheorghe Nacu (f.d.10, vol. IV); Alexandru Ținea (f.d.11-12, vol. IV); Vasile Ivanov (f.d.13-14, vol. IV); Artur Roșioru (f.d.15-17, vol. IV); expertului Iurie Scurtu (f.d.25, vol. IV); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 30 august 2012 (f.d.5-6, vol. I); plângerea depusă de Nicolae Revencu la 31 august 2012 (f.d.45, vol. I); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 05 septembrie 2012 (f.d.65, vol. I); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 06 septembrie 2012 (f.d.83, vol. I); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 06 septembrie 2012 (f.d.85, vol. I); ordonanța de recunoaștere și anexare a corpurilor delictate la cauza penală din 24 septembrie 2012 (f.d.152, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2469/D din 24 septembrie 2012 (f.d.188, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2470/D din 19 septembrie 2012 (f.d.195, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2631/D din 03 octombrie 2012 (f.d.201-202, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 24 octombrie 2012, dintre partea vătămată Nicolae Revencu și martorul Ana Revencu (f.d.210, vol. I); chitanța nr. 0017089 (f.d.153, vol. I); plângerea depusă de Nicolae Revencu la 13 august 2014 (f.d.3, vol. III); procesul-verbal de ridicare din 14 august 2014, a copiilor actelor din cauza penală nr. 2014028114 (f.d.11, vol. III).

La fel, acuzarea de stat consideră că, instanțele de judecată eronat au recalificat acțiunile inculpatului Ruslan Gîdilica de la art. 287 alin. (3) Cod penal la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, prin excluderea calificativului: *dacă au fost săvârșite cu aplicarea sau cu încercarea aplicării armei*, fără a ține cont de prevederile pct. 11 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 4 din 19 iunie 2006 „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale despre huliganism”, or inculpatul Ruslan Gîdilica prin tragerea de focuri din armă a creat un pericol real pentru viața și sănătatea persoanelor din jur.

Consideră procurorul că, este lipsită de logică argumentarea instanței de judecată precum că, Ruslan Gîdilica a utilizat arma fiind în legitimă apărare, deoarece celelalte persoane nu dețineau careva obiecte la sine, iar inculpatul Ruslan Gîdilica înainte de a trage din armă nu a atenționat verbal despre intenția sa de a folosi arma, dar a recurs direct la demonstrarea și aplicarea armei.

Instanța de judecată contrazice propriile sale concluzii, deoarece în partea descriptivă constată că, Ruslan Gîdilica nu a avut intenția de a aplica arma de foc pentru vătămarea integrității corporale sau de a pune în pericol viața și sănătatea persoanelor, utilizând-o în scop de legitimă apărare, iar în dispozitiv a indicat că „Corpul delict - pistolul model „CZT 110” cu calibrul 9 mm, care se află în Camera de păstrare a corpurilor delictate a CPs Rîșcani, de confiscat”, soluție care este aplicată doar în situațiile când se constată ilegalitatea aplicării armei de foc,

în calitate de mijloc de săvârșire a infracțiunii.

Referitor la motivele achitării inculpaților de către instanța de apel de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, acuzarea consideră că, prin decizia pronunțată nu au fost combătute motivele sentinței în partea ce ține de condamnarea inculpaților pe acest episod.

Astfel, prima instanță corect a apreciat critic poziția inculpaților, care au declarat că partea vătămată Nicolae Revencu a primit leziunile în rezultatul căderii de pe scări fiind împins de către soția acestuia Ana Revencu, considerând-o a fi o metodă de apărare, deoarece Ana Revencu fiind audiată în ședința de judecată, nu a confirmat cu certitudine că a întreprins acțiuni în rezultatul cărora Nicolae Revencu ar fi căzut pe scări, declarațiile acesteia fiind evazive, indicând că o perioadă nu s-a aflat în aceeași odaie cu inculpații și cu soțul său, dar a auzit gălăgie, zgomot, îmbulzeală.

La fel, prima instanță corect a considerat, că declarațiile martorului Dorin Belanov sunt veridice, deoarece nu era în stare de ebrietate și a văzut conflictul de la început până la sfârșit.

Acuzarea consideră că, atât martorul Diana Bivol, care este rudă cu inculpatul Vladimir Mardar, cât și inculpații încearcă să se eschiveze de la răspundere penală, or aceștia au exagerat pericolul pe care îl reprezintă partea vătămată Nicolae Revencu. Declarațiile martorului dat sunt contradictorii și se combat prin probele menționate.

În susținerea acestei opinii, acuzarea indică că, Ana Revencu a coborât și a deschis ușa de la scara blocului, respectiv nu existau impedimente în a părăsi apartamentul, după cum au remarcat inculpații.

În apartament se afla doar partea vătămată Nicolae Revencu și atunci nu era necesară intervenția a trei persoane, care din start depășeau numeric pericolul care îl putea prezenta Nicolae Revencu, mai mult, inculpații au venit înarmați.

Prima instanță a stabilit cu certitudine, că inculpații au acționat cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al faptelor sale, prevăzând urmările, aplicând violența, or părții vătămate i-au fost aplicate lovituri, cu cauzarea intenționată a vătămarilor corporale, iar inculpații au acționat în grup, deoarece toți au aplicat lovituri părții vătămate.

Declarațiile inculpaților în privința căzăturii părții vătămate, corect au fost apreciate critic de către prima instanță, fiind considerate drept o metodă de apărare, cu scopul de a se eschiva de la răspundere penală, deoarece sunt combătute prin probele administrate în cadrul ședinței de judecată, îndeosebi prin declarațiile părților vătămate și a martorilor, care sunt analogice, consecutive și se completează reciproc, fiind depuse sub jurământ, cu avertizarea de răspundere penală pentru declarații false, mai mult, declarațiile acestora fiind confirmate prin probele materiale.

Subsidiar recurentul a invocat că, la capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61 Cod penal, limitându-se la descrierea prevederilor art. art. 7, 75 Cod penal, fără a face referire la argumentele care au servit la invocarea acestor temeuri, ignorând prevederile art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală.

Consideră procurorul că, instanța de apel la stabilirea pedepsei inculpaților nu a luat în considerație că aceștia au săvârșit o infracțiune mai puțin gravă,

pentru care legea penală prevede pedeapsă cu închisoarea pe termen de până la 5 ani, precum și faptul că inculpații, atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești au dat dovadă de un comportament arogant și au negat săvârșirea infracțiunii imputate.

Pedeapsa cu amendă va duce la încurajarea pe viitor a săvârșirii infracțiunilor similare și de către alte persoane.

5.1. Avocatul Iurie Tabarcea în numele inculpatului Vladimir Mardar, în temeiul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia solicitând casarea parțială a acesteia, în partea menținerii condamnării lui Vladimir Mardar în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea cerințelor sale apărătorul a invocat că, declarațiile martorului Dorin Belanov urmează a fi apreciate critic, deoarece este prietenul părții vătămate Nicolae Revencu, totodată declarațiile acestuia fiind contradictorii, fapt constatat în cadrul cercetării judecătorești, mai mult, acesta nu a asistat la conflict din momentul inițierii și până la sfârșit.

Consideră eronată și neîntemeiată opinia instanței de judecată, precum că în apartament se afla doar partea vătămată Nicolae Revencu și atunci nu era necesară intervenția a trei persoane, care din start depășeau numeric pericolul care îl putea reprezenta Nicolae Revencu. De asemenea, faptul că inculpații au venit înarmați, reprezintă o presupunere, fiindcă la materialele cauzei penale nu au fost anexate probe care să confirme acest fapt.

Partea vătămată Nicolae Revencu a declarat instanței că, în apartamentul soției sale Ana Revencu, a avut loc un conflict cu inculpații Vladimir Mardar, Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica, însă nu a confirmat faptul că a fost lovit anume de către Vladimir Mardar, exprimând presupunerea că a fost lovit de către toți trei, fiind la podea nu a văzut cine anume l-a lovit.

La fel, a declarat că era în stare de ebrietate și nu ține minte cum a ajuns din apartamentul situat pe str. XXXXX, XXXXX, la stația Peco de pe str. Studenților și presupune că leziunile corporale identificate de către medicii legiști i-au fost cauzate când a fost lovit peste corp de către inculpați în apartamentul amplasat pe str. XXXXX.

Sușține apărarea că, instanța de apel nu a luat în considerare că în acțiunile inculpatului lipsește intenția directă, ca semn obligatoriu al laturii subiective a componentei de infracțiune incriminată.

Părțile vătămate Alexandru Preguza și Mihail Stelea au declarat că pe inculpatul Vladimir Mardar îl cunosc doar vizual și nu pot confirma că acesta le-a aplicat lovituri și le-a provocat careva leziuni corporale la 29 august 2012.

Indică recurentul că, urmează să fie atrasă atenția asupra faptului că, inculpatul Vladimir Mardar fiind audiat în ședința de judecată a dat declarații similare celor depuse de către martorii Ana Revencu și Diana Bivol, fapt care impune aprecierea critică a declarațiilor părții vătămate Nicolae Revencu, care nu coroborează cu alte probe și incontestabil pun la îndoială survenirea leziunilor corporale ca urmare a conflictului cu Vladimir Mardar.

Declarațiile inculpaților Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica la fel confirmă declarațiile inculpatului Vladimir Mardar.

Avocatul accentuează că, procesele-verbale de recunoaștere a persoanei

după fotografie din 05 septembrie 2012 și 06 septembrie 2012, nu pot fi admise ca probe, ținând cont de prevederile art. 94 pct. 8) Cod de procedură penală, deoarece au fost întocmite cu încălcarea normelor procesuale penale, nefiind respectată procedura efectuării unor astfel de acțiuni procesuale conform art. 116 pct. (6) Cod de procedură penală, care prevede că efectuarea recunoașterii după fotografie poate fi doar în cazurile în care persoana nu poate fi prezentată, fapt care nu a fost imposibil, reieșind din materialele cauzei penale.

Procesul-verbal de cercetare la fața locului din 30 august 2012, atașat la cauza penală de către acuzator, de asemenea în opinia apărării este o probă inutilă, nepertinentă și neconcludentă, deoarece nu reprezintă o informație utilă care ar dovedi circumstanțele săvârșirii huliganismului sau vătămării integrității corporale medii de către Vladimir Mardar.

În astfel de circumstanțe, declarațiile părții vătămate Nicolae Revencu au fost unica probă pe care se bazează învinuirea, necoroborând cu alte probe administrate, fapt care impune concluzia că învinuirea este bazată pe presupuneri, fără careva probe pertinente și concludente, care ar dovedi vinovăția lui Vladimir Mardar.

Partea acuzării nu a prezentat instanței de judecată un complex de probe prin care ar fi dovedit faptul că anume Vladimir Mardar a fost persoana care i-a cauzat leziuni corporale lui Nicolae Revencu.

Consideră recurentul că, problema de drept de importanță generală abordată în cauză constă în faptul că instanța de apel a condamnat inculpatul în lipsa componentei de infracțiune, împrejurare ce generează pericol pentru întreg sistemul de drept penal și care prin urmare instituie o practică judecătorească defectuoasă care inevitabil va duce la o aplicare neuniformă a legii penale.

Astfel, în decizia instanței de apel nu se identifică referiri la probe din materialele cauzei penale, care ar demonstra cu certitudine că inculpatul Vladimir Mardar a săvârșit infracțiunea de huliganism, deoarece astfel de probe nu au fost administrate.

În astfel de circumstanțe nu poate o persoană să fie condamnată pentru o astfel de infracțiune, soluția de condamnare fiind bazată în exclusivitate pe presupuneri, derivate în pretense probe ale acuzării care nu sunt nici concludente, nici pertinente și nici utile.

La fel, decizia instanței de apel, în partea condamnării lui Vladimir Mardar în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, nu corespunde întru totul exigențelor legale în privința unei decizii clare, certe și exprese, precum și nici nu este convingătoare în privința corectitudinii soluției date.

Din decizie rezultă că instanța de apel a omis să se pronunțe asupra circumstanțelor formulate și probelor, în partea condamnării lui Vladimir Mardar pentru săvârșirea infracțiunii de huliganism.

Indică recurentul că, declarațiile martorilor combat incontestabil versiunea învinuirii de implicare a lui Vladimir Mardar în săvârșirea infracțiunii incriminate, precum nu confirmă această versiune și celelalte probe examinate în cadrul cercetării judecătorești, deoarece în curtea casei amplasată pe adresa str. XXXXX, XXXXX, Vladimir Mardar a avut un comportament care nu cade sub incidența semnelor infracțiunii de huliganism, mai mult, rezistență violentă reprezentantului autorității publice a opus partea vătămată Alexandru Preguza.

Cu trimitere la prevederile art. art. 8, 389 alin. (1) Cod de procedură penală, apărarea susține că, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, fapt care la caz, în limitele învinuirii înaintate, nu-și găsește confirmarea.

6. Judecând recursurile declarate în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursul declarat de procuror, urmează a fi respins, ca inadmisibil, iar cel declarat de avocatul Iurie Tabarcea în numele inculpatului Vladimir Mardar urmează a fi admis, din următoarele considerente.

6.1. Referitor la recursul declarat de procuror.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate în acest articol.

Din textul recursului, se constată că recurentul invocă drept temei de declarare a acestuia prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Raportând materialele dosarului la criticele recurentului, Colegiul penal lărgit conchide că erorile semnalate nu sunt prezente la caz și sunt invocate neîntemeiat de titular, iar pentru a statua astfel s-a rezultat din raționamentele ce urmează.

În primul rând, cu referire la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs ține să remarce că, la această etapă a procedurilor nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, or aceasta fiind atributul exclusiv al acestor instanțe.

Deci, Colegiul nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea soluției de achitare adoptată în privința lui Vladimir Mardar, Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal lărgit subsidiar verificând materialele dosarului, specifică că instanța de apel, pe capătul de învinuire prevăzut de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de achitare a inculpaților, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În atare circumstanțe, nu pot fi considerate admisibile argumentele procurorului privitor la faptul că din probele cercetate de instanță se dovedește indubitabil vinovăția lui Vladimir Mardar, Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, odată ce acestea nu susțin învinuirea incriminată ultimilor prin rechizitoriu.

Or, atunci când unei persoane i se reproșează săvârșirea unei fapte penale și

i se aduce o acuzație, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente care dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Respectiv, instanța de apel corect a statuat că, din declarațiile martorilor Ana Revencu și Diana Bivol și inculpaților, rezultă că Nicolae Revencu a fost împins de Ana Revencu și a căzut jos pe scări.

Mai mult, potrivit procesului-verbal de confruntare din 24 octombrie 2012, dintre partea vătămată Nicolae Revencu și martorul Ana Revencu, la care face trimitere acuzarea în recurs, Ana Revencu a declarat că cearta cu Nicolae Revencu, la 29 august 2012, s-a iscat de la faptul că a agresat-o verbal pe Diana Bivol, o alunga acasă și că a lovit-o cu mâna în cap, afirmând că l-a bruscat pe Nicolae Revencu pe scări și ultimul a căzut jos (f.d.210, vol. I).

Astfel, vătămarile corporale medii depistate la partea vătămată Nicolae Revencu, certificate prin: raportul de expertiză medico-legală nr. 2631/D din 03 octombrie 2012 (f.d.201-202, vol. I), care constituie elementul fundamental al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 152 Cod penal, au fost cauzate în rezultatul căderii părții vătămate pe scări după ce a fost împins de către Ana Revencu.

Deci, organul de urmărire penală nu a prezentat probe veridice, certe care ar demonstra că vătămarea corporală medie a fost produsă prin acțiunile inculpaților.

În acest context, Colegiul lărgit consideră oportun de a consemna că, instanța de apel a făcut o analiză minuțioasă a tuturor probelor administrate pe parcursul procesului penal, ajungând la concluzia corectă că acestea nu dovedesc vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanța de apel.

Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârile CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Totodată, art. 6 din CțEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CțEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (hotărârile CtEDO, pct. 80-81 Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos).

În legea procesuală penală, prezumția de nevinovăție este înscrisă între regulile de bază ale procesului penal, în art. 8 statuându-se că persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atât timp cât vinovăția sa nu îi va fi dovedită în modul prevăzut de lege, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă.

Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa.

Concluziile despre vinovăția persoanei în săvârșirea infracțiunii nu pot fi

întemeiate pe presupuneri.

Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea inculpatului.

Astfel, având în vedere că, la formularea concluziei despre vinovăția lui Vladimir Mardar, Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea asupra vinovăției pe baza unor probe sigure, certe și întrucât în cauză probele în acuzare nu au un caracter cert, nu sunt decisive sau sunt incomplete, lăsând loc unei nesiguranțe în privința vinovăției inculpaților, se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia orice îndoială este apreciată în favoarea ultimilor.

Pentru toate considerentele ce preced, Colegiul penal lărgit subliniază că soluția instanței de apel privitor la achitarea lui Vladimir Mardar, Adrian Pascar și Ruslan Gîdilica pe capătul de acuzare incriminat acestora în baza art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, este corectă.

Cu referire la temeiul pentru recurs prevăzut de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin prisma căruia recurentul critică hotărârile instanțelor de fond privind recalificarea acțiunilor inculpatului Ruslan Gîdilica din art. 287 alin. (3) Cod penal în art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, instanța de recurs ține să menționeze că acesta nu este prezent la caz, deoarece instanțele de fond corect au reținut că, acțiunile inculpatului nu au fost îndreptate cu intenția de a aplica arma de foc în scopuri huliganice, pentru vătămarea integrității corporale sau a pune în pericol viața și sănătatea persoanelor, dar pentru că s-a speriat și s-a simțit în pericol.

Prezența persoanelor care au venit în apărarea părții vătămate Nicolae Revencu, starea de ebrietate a acestora, agresivitatea lor, a fost percepută ca un pericol iminent și la persoana sa, fapt confirmat prin declarațiile inculpatului Ruslan Gîdilica care coroborează cu declarațiile martorilor Diana Bivol, Gheorghe Nacu, Alexandru Ținea, Vasile Ivanov și Serghei Ghilețchi.

În consecință, Colegiul penal lărgit statuează că nu există careva temeiuri pentru admiterea recursului ordinar în sensul declarat de procuror.

6.2. Referitor la recursul declarat de avocatul Iurie Tabarcea în numele inculpatului Vladimir Mardar.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală a hotărârii atacate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului, atunci când eroarea judiciară poate fi corectată de către instanța de recurs la etapa judecării acestuia.

Astfel, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, cu dispunerea achitării inculpatului, atunci când se constată comiterea unei erori de drept.

Analizând motivele invocate în recursul ordinar, în raport cu soluția adoptată de către prima instanță și instanța de apel, precum și actele cauzei, instanța de recurs conchide că în speță se constată erori de drept, care sunt

cuprinse în temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea constatării vinovăției inculpatului Vladimir Mardar în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Potrivit art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală, procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

Alineatul (3) al aceluiași articol stabilește că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în așa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată și ca nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere.

Reieșind din aceste prevederi legale, care sunt principii unanim recunoscute, inclusiv de tratatele internaționale în domeniul drepturilor și libertăților fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte, jurisprudența națională a stabilit o practică judiciară potrivit căreia vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul, când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală.

În această ordine de idei, Colegiul menționează și prevederile art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, care stabilesc că, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri.

În sensul cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei.

În speța supusă judecării prima instanță a dispus condamnarea lui Vladimir

Mardar în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, soluție care a fost menținută de instanța de apel, conchizând că probele prezentate de acuzare demonstrează vinovăția inculpatului pe acest capăt de învinuire.

În această ipoteză, Colegiul lărgit reține, că apelul are caracterul unei căi de atac de reformare, deci la examinarea acestuia, instanța de apel urmează să țină cont de faptul că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii, iar sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, acesta fiind investit cu funcția acuzării.

Verificând argumentele invocate în recursul supus judecării, în raport cu materialele cauzei, Colegiul constată că instanțele de fond examinând cauza și pronunțând soluția au ignorat prevederile legale sus menționate, fapt care, cu certitudine determină necesitatea casării parțiale a acestor hotărâri în partea condamnării lui Vladimir Mardar pe capătul de învinuire prevăzut de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

În acest context Colegiul penal ține să menționeze că, potrivit declarațiilor părții vătămate Nicolae Revencu depuse în cadrul ședinței de judecată în prima instanță din 12 februarie 2013, acesta a indicat că „...*primul m-a lovit Pascari Adrian cu pumnul în regiunea capului, eu am căzut jos și din toate părțile toți trei mă băteau cu picioarele...*”, însă ulterior fiind audiat suplimentar în ședința din 21 ianuarie 2015 a indicat că „...*am căzut jos, țin minte prima lovitură primită în cap, apoi nu mai țin minte, dar au fost multe lovituri, deoarece simțeam picioarele din toate părțile...*”.

Totodată, martorul Dorin Belanov, în ședința de judecată a primei instanțe a indicat că, *nu a văzut cum i-au aplicat lovituri lui Nicolae Revencu, dar bănuiește că au fost aplicate de Adrian Pascari deoarece avea mâinile murdare de sânge*, iar martorul Artur Roșioru a indicat doar că, *l-a văzut de Nicolae Revencu la Inspectoratul de Poliție sect. Rîșcani, care era bătut și avea dureri de cap, iar din spusele acestuia, a înțeles că a fost bătut de niște persoane*.

Astfel, din declarațiile părții vătămate Nicolae Revencu și martorilor Dorin Belanov și Artur Roșioru, nu rezultă cert că Vladimir Mardar i-a aplicat lovituri lui Nicolae Revencu.

La fel, din declarațiile celorlalți martori audiați în cadrul procesului penal, precum și din restul probatoriului administrat la dosar nu rezultă că părții vătămate Nicolae Revencu i-au fost aplicate lovituri de către Vladimir Mardar.

Deci, este greșită concluzia instanței de apel care a indicat, în confirmarea vinovăției lui Vladimir Mardar, că din declarațiile participanților la proces și martorilor care au participat la altercația din seara de 29 august 2012, rezultă că Vladimir Mardar i-a aplicat lovituri părții vătămate Nicolae Revencu.

De asemenea, în opinia instanței de recurs este neîntemeiat argumentul instanței de apel care în confirmarea vinovăției inculpatului Vladimir Mardar a indicat că „*este lipsită de credibilitate versiunea precum că inculpatul nu a participat la acțiunile huliganice și nu s-a implicat în conflict, or Adrian Pascari și Ruslan Gîdilica nu îl cunoșteau pe Nicolae Revencu la acel moment, în timp ce Mardar Vladimir era cumătru cu partea vătămată*”, deoarece concluzia respectivă se bazează pe presupuneri.

Colegiul penal lărgit reține că, potrivit declarațiilor părților vătămate Alexandru Preguza și Mihail Stelea, acestea nu au văzut cine le-a aplicat lovituri în seara incidentului.

Din declarațiile martorilor Viorel Revenco, Dorin Belanov, Gheorghe Nacu, Alexandru Ținea, Vasile Ivanov, Artur Roșioru, Ion Rusu și Serghei Ghilețchi, nu rezultă că cineva din aceștia a văzut ca Vladimir Mardari să fi aplicat lovituri părților vătămate Alexandru Preguza și Mihail Stelea sau să se fi exprimat cu cuvinte necenzurate în adresa acestora.

În același context, Colegiul lărgit reține că, prin materialele cauzei, și anume: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 30 august 2012 (f.d.5-6, vol. I), plângerea depusă de Nicolae Revencu la 31 august 2012 (f.d.45, vol. I); procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie din 05 septembrie 2012, 06 septembrie 2012 (f.d.65, 83, 85, vol. I); ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 24 septembrie 2012 (f.d.152, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2469/D din 24 septembrie 2012 (f.d.188, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2470/D din 19 septembrie 2012 (f.d.195, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2631/D din 03 octombrie 2012 (f.d.201-202, vol. I), nu se confirmă aplicarea loviturilor părților vătămate de către Vladimir Mardar.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal concluzionează, că instanțele de fond nu au apreciat, conform art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Acuzarea înaintată inculpatului în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal nu a fost confirmată prin probe concludente, pertinente, veridice, utile și suficiente și în consecință instanțele de fond greșit au interpretat probatoriul administrat în cauză, în final, inculpatul fiind condamnat neîntemeiat pe acest capăt de învinuire.

Or, atunci când unei persoane i se reproșează săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente care dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Potrivit prevederilor art. 8 Cod de procedură penală, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu va fi dovedită, în modul prevăzut de Codul de procedură penală, printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă.

Alin. (2) al aceluiași articol, stipulează că, nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa, iar concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Luând în considerație cele notate mai sus, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de avocatul Iurie Tabarcea în numele inculpatului Vladimir Mardar, cu casarea parțială a sentinței Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 09 noiembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 februarie 2017, în privința lui Vladimir Mardar, în partea condamnării pe art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu dispunerea achitării acestuia pe acest capăt de învinuire, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

7. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Se respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscriptie Chişinău, Dorina Tăut.

Se admite recursul ordinar declarat de avocatul Iurie Tabarcea în numele inculpatului Vladimir Mardar, se casează parţial sentinţa Judecătoriei Rîşcani, mun. Chişinău din 09 noiembrie 2015 şi decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 07 februarie 2017, în privinţa lui Vladimir Mardar, în partea condamnării pe art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal şi se dispune achitarea lui **Mardar Vladimir XXXXX** de sub învinuirea de săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârşită de inculpat.

În rest celelalte dispoziţii ale hotărârii atacate se menţin.

Decizia este irevocabilă, pronunţată integral la 07 decembrie 2017.

Preşedinte

Ghenadie Nicolaev

Judecătorii

Petru Moraru

Vladimir Timofti

Nadejda Toma

Constantin Alerguş